

ԼԵՎՈՆ ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ

Վ Ա Ն Ք Ը

Ժայռի վրա մթամած
Մենաստանն է ծվարել,
Զարմացած է և Աստված.
Նա Ինքն էլ է ջվարել,
Թե այն ինչպե՞ս է կերտված,
Ո՛վ և ե՞րբ է արարել,
Որ դարերի բովում թեժ
Մնացել է դեռ կանգուն,
Ժայռի գլխին, գահավեժ,
Կիրճի եպրին այս անհուն:

Արդար հայորդի, արի՛ մտովի
Տիեզերական մեր դարը թողնենք,
Թողնենք ուրիշն այն մեծարի, գովի,
Իսկ մենք իրար հետ անցյալը պեղենք:

Մտնենք թեկուպ այս վանքը մամռապատ
Որը կոչվել է նույնիսկ անապատ,
Չնայած այստեղ մարդիկ են ապրել,
Իմաստուն այրեր.
Ճգնել են, տքնել ու ապաշխարել,
Ներումն հայցել Տեր երկնավորից
Իրենց չգործած մեղքերի համար,
Քարե սեղանին, մոմի տակ անմար,
Պատմությունը մեր գիր են դարձրել,
Մարտիրոսվել են, դարձել նահատակ,
Ու մեր գանձերը մեզ են հասցրել,
Լցրել հայ մտքի ծովը անհատակ:

Այս միջանցքներում հնաբույր ու նեղ,
Ինչքա՛ն են այրվել մարխ, կերոն, կանթեղ
Ինչքա՛ն են ճեմել մորուքով, անբեղ
Իմաստունները ու վիճել ահեղ:

Գուցե այս խցում փլված ու անդուռ,
Մեծ վարդապետը ունկնդրել է լուռ,
Իր առաջ չոքած մանկանցը մի բուռ,
Որ դաս են պատմել հայերենով կուռ:

Գուցե և այստեղ, վանքի այս մասում
Հայոց պատմության պսակն էր հյուսում
Հայր Խորենացին...
Կամ թե մյուսում՝
Մեր ալախոսիկ անմահ Եղիշեն,
Ղազար Փարպեցին, Եզնիկ Կողբացին
Ու Շիրակացին և շատ ուրիշներ
Ցերեկ ու գիշեր երկնել են երկեր,
Որ ազգը տոկար,
Որ ազգը տկար մտքերը վաներ
Եվ իր քաջ նախնյաց հավիտյան հիշեր
Ու նրանց նման՝

Ոսոխի առաջ իր սուրը հաներ.
Միշտ վառման պահեր
Դարերից ի վեր կրակն անթեղված.
Եվ իր վերընթաց ուղիով՝ անդարձ
Քայլեր աներեր, անընդհատ, միշտ վեր...

Դե ե՛կ, հայորդի, նորից, բյուր անգամ,
Շնչենք խցերի օդն այս խնկաբույր,
Քանսի այս է մեր գոյության վկան,
Մեր ձեռակերտն է ու խիղճը մաքուր: